

"En aquest barri el que diem jo i quatre gitanos més, s'obeeix".

RAFA GIL

La Mina, qüestió d'ous.

Entrar al barri de la Mina, al terme municipal de Sant Adrià del Besòs, localitat adossada a Barcelona, és com introduir-se en un altre món. Des dels primers blocs, la sensació de vigilància ja es fa explícita; grups de joves, asseguts als bancs o a les voreres, fixen els ulls en el foraster, i aquest se sent, a part d'observat, o precisament per això, incòmode. S'ha parlat molt del mite de *ghetto* que ha acompanyat sempre el barri, i fins i tot s'ha dit que és més el mite que la realitat. Possiblement.

Això no obstant, un policia municipal, dels pocs que es veuen, adverteix el periodista:

—Si entres en un bar, acabaràs sense gravadora, sense cartera i sense moto.

—Home, no serà tant.

—¿Què et penses, que ets a Pedralbes?

Per precaució, evidentment, millor no temptar la sort. En general, però, no pot negar-se l'afabilitat de la vida del barri. La gent és al carrer, des dels ancians fins a les criatures, i malgrat l'aspecte deso-

lador de la zona, com deixada de la mà de Déu —de la mà de les autoritats, això salta a la vista—, la pausada xarrega dels adults i els acalorats jocs dels infants conformen una atmosfera de tranquil vitalisme. Això, malgrat les morts, massa morts, que la droga ha portat a la Mina. I, amb ella, la delinqüència.

Com se sap, els *vells* del barri, els patriarques gitanos, han decidit posar fi a la situació, fent rondes de vigilància en els carrers. De moment, afirmen alguns d'ells, tot està sota control, i hi regna la pau; però això: de moment. Ningú, a la Mina, no les té totes amb ell. L'Ajuntament, hores d'ara, no s'ha pronunciat sobre el tema, i circulen versions que tot és una picabaralla entre distints traficants.

El *tio* Manolo, d'altra banda, és un personatge controvertit. El seu passat, no sempre al costat de la llei, la *castellana*, ha aixecat desconfiances. El seu liderat, però, no és discutit per ningú. De l'Associació de veïns es diu que és millor

"tenir-lo al davant que al darrere". Altres, l'elogien: "És un gran home, caldria fer-li un monument". Uns, el témen. Però tothom, tothom, el respecta.

L'ambient, a la Mina, però, fa por. En fer l'entrevista al *tio* Manolo, un ou va esclatar als seus peus. Els que signen el reportatge hi conversaven, a pocs centímetres. ¿Per a qui anava, l'ou? Va caure de dalt —els edificis passaven dels deu pisos d'alçada, n'hi havien a banda i banda, i allargaven una travessia—; la precisió, doncs, no era possible. Però la intimidació sí, i clara. Els forasters no agraden a algú del barri.

El *tio* Manolo és tot cortesia i correcció. La Mina està amb ell, i qui no, s'ho calla. O llança la pedra i amaga la mà. La llàstima del seu protagonisme, però, és la raó: un noi de quinze anys mort a causa de la droga. Un noi que s'afegeix a una llarga i evitable llista de morts per culpa de la xeringa.

La Mina, ara, ha dit prou. Prou de drogues, de mort.